

ONZE RECHTEN VERTRAPT

ORGANISASI PAPUA MERDEKA

Ter oprissing van het geheugen volgt eerst de recente geschiedenis van West-Papua in vogelvlucht. West-Papua is sinds 1963 (de facto) een provincie van de Republiek Indonesia. Voor 1949 maakte West-Papua deel uit van de Nederlandse kolonie: Nederlands-Indië. Maar eigenlijk had Nederland nooit veel aandacht voor dat meest oostelijke gebiedsdeel. Pas tegen het einde van de 19de eeuw met zijn industriële revolutie, toonde Nederland enige belangstelling voor West-Papua vanwege de potentiële rijkdommen aan grondstoffen. Toen Indonesië in 1949 haar onafhankelijkheid verkreeg, stond Indonesië toe dat West-Papua (voorlopig) niet werd overgedragen. Nederland argumenteerde dat het land en de bevolking van West-Papua wezenlijk verschilden van de andere eilanden van het vroegere Indië. Dit alles gebeurde zonder de Papua's te consulteren. En omdat de tijden veranderd waren, kolonialisme was uit de tijd, beloofde Nederland om de Papua's voor te bereiden op Onafhankelijkheid in 1970. In die tijd ontstond onder de vele Papua's voor het eerst een gevoel van en een streven naar nationale eenheid. Het volkslied en de vlag van West-Papua stammen uit deze tijd.

Maar Indonesië wilde een onafhankelijk West-Papua niet dulden, als argument noemde ze dat West-Papua samen met het huidige Indonesië deel uitmaakte van de Nederlandse kolonie. De werkelijke reden is waarschijnlijk geweest de ideologie van een nieuwe natie die kolonialisme verwerpt en die behoefte heeft aan een nationale strijd ter bevordering van het eenheidsgevoel onder de vele Indonesische volkeren. En natuurlijk het gewin-motief: West-Papua is rijk aan grondstoffen. Na enkele militaire schermutselingen besloot de VN in 1962 dat West-Papua voorlopig onder Indonesisch bestuur zou komen, totdat het volk van West-Papua zich in 1969 via een volksreferendum zou uitspreken over de vraag: autonomie onder Indonesië of volledige onafhankelijkheid. Dit referendum staat meer bekend onder de naam: "Act of no choice". Want het Papua-volk heeft nooit kunnen en mogen kiezen. Een opgelegd systeem ('musyawarah') van kiesvrouwen en kiesmannen, in plaats van 'one person, one vote', en intimidatie zorgden voor de uitslag: onder Indonesië! Waarom protesteerde Nederland niet tegen de wijze van uitvoering van dit onder VN-toezicht gehouden 'referen-

dum'? Ten eerste maakte Nederland geen kans binnen de toenmalige verhoudingen en stemmingen binnen de VN; na 1 oktober 1965 met de opkomst van de Nieuwe Orde onder leiding van Suharto, was het westen verlost van de vrees dat de Indonesische archipel onder kommunistische invloed zou komen. (Het likwideren van 1 miljoen aanhangers van de PKI, jarenlange detenties van personen die aanhangers zouden zijn van de PKI en de executies van de leiders ervan zijn de slachtoffers van dit door het westen gesteunde regiem van Suharto.) Met Amerika voorop, zag de westerse wereld er geen heil in de geldigheid van de uitslag in twijfel te trekken; immers een goede vriend behandel je niet onheus. Ten tweede legde Nederland zich neer bij de uitslag van het zogenaamde 'referendum', omdat niemand behoefte had aan het ophalen van oud zeer dat de binnenlandse politieke verhoudingen al zo had belast. Maar misschien was het nog belangrijker om de kansen voor het Nederlandse bedrijfsleven binnen de Nieuwe Orde niet in gevaar te brengen. Juist vanuit het bedrijfsleven (o.a. Unilever) was er een krachtige pressiegroep geweest vóór overdracht aan Indonesië. Toen West-Papua officieel binnen de Republiek was opgenomen, kreeg ook deze '26ste provincie' te maken met de opbouwplannen van de Nieuwe Orde. De militairen van het regiem moesten zorgen voor de politieke stabiliteit waar de ekonomen om gevraagd hadden. West-Papua is een van de weinige provincies waar de bruto-opbrengsten uit erts- en oliewinning de kosten van de opbouw verre overschrijden. Dat overschot komt echter niet ten goede aan de Papua's maar het verdwijnt naar Jakarta. In de kern van de zaak gaat het hier om een krachtige botsing van twee culturen. De vaak Javaanse ambtenaren en militairen minachten de Papua-kulturen, die ze meestal totaal niet kennen. De trotse houding van de Papua's moet een gruwel zijn geweest voor de Javaanse ambtenaar die op respect en onderdanigheid rekt.

TRANSMIGRATIE EN WEST-PAPUA

Wat is de oorzaak en wat is gevolg? Zijn de transmigranten de oorzaak van de moeilijke tijden die de Papua's doormaken? Of zijn de transmigranten het gevolg van de moeilijkheden die Indonesië heeft om deze weerbarstige provincie te onderwerpen?

De reden van grootschalige transmigratie heeft ongetwijfeld militaire aspecten in zich, Indonesië vindt daar ook geen doekjes om. Het gevolg van transmigratie is ongetwijfeld een nog grotere achterstelling van de Papua's. De handel is volledig in handen van 'spontane transmigranten' uit Sulawesi en Maluku. De Papua's krijgen ook hier geen kans om zich te manifesteren, om deel te nemen aan de economische activiteiten. Zelfs bij incidenteel werk-aanbod, zoals het lossen van schepen, zitten ze ernaast.

Als de Papua tegen al dit onrecht en deze willekeur legitiem protesteert, is hij al snel een OPM-er. Verveert hij zich tegen fysieke straffen, zoals stokslagen, of tracht hij die te voorkomen door naar de bossen te vluchten, dan is hij per definitie een OPM-er. En vlucht hij in de drank of vervalft hij in apathie, dan bevestigt hij het vooroordeel van de (Javaanse) autoriteiten. De vluchtelingenkampen en de verhevigde OPM-strijd spreken voor zich.

Transmigratie is een legaal instrument ter vertrapping van mensenrechten; is een legaal instrument ter vernietiging van de kulturele eigenheid van dat volk; transmigratie maakt de oorspronkelijke bevolking een minderheid in haar eigen land; berooft de lokale bevolking van haar jacht-, vis- en landrechten; vernietigt de flora en fauna; vernietigt het ecologische evenwicht in de tropische regenwouden; transmigratie maakt de leuze 'Eenheid in Verscheidenheid' tot de realiteit van 'Eenheid in onderwerping aan de Javaanse autokratie'.

Transmigratie past in de hegemonie van de Javaanse elite met zijn verdeel en heers-politiek. De beste civiele banen houden ze in eigen hand; de economische top beheersen ze door vriendsjespolitiek, bijv. de houtkoncessies. De 'spontane transmigranten' worden als bufferzone gebruikt tussen de lokale bevolking en de heersende Javaanse klasse.

Stel alles in het werk om het Suharto-regiem te laten stoppen met haar transmigratieprogramma. Transmigratie is een van de gevaren die het Papua-volk en haar cultuur dreigt te vernietigen. Vele financierders, waaronder de Wereldbank, de IGGI en Nederland, maken de transmigratieprojecten mogelijk. Wij vragen van Nederland dat zij de technische en financiële ondersteuning aan transmigratie stopzet, dat zij haar invloed binnen de Wereldbank aanwendt om dit programma te stoppen, en dat zij haar voorzitterschap van de IGGI opgeeft!

Opgave voor abonnement op de West Papua Courier;

Naam;..... f 15,--/jaar.

Adres:.....

Woonpl:.....

opsturen naar:

WPC p/a

E.Kamphorst,

Koopsweg 7,

8085 RD Doornspijk.